

et Underskud, som — heri maa jeg give det ærede Medlem Hr. Friis-Skotte Ret — ingenlunde er blevet formindsket ved den Takstnedsættelse, der fandt Sted i Foraaret, maa absolut opfordre til at indskrænke Udgifterne saa meget som muligt, og hertil maa ogsaa høre, at man ikke har andet Personale end det, der faktisk er Brug for til det Arbejde, der nu en Gang skal gøres. Selv om vi maa beklage, at man nu en Gang maa afskedige, mener vi, at det af forretningsmæssige Grunde er en Nødvendighed, og vi mener, at det løst ansatte Personale jo i hvert Fald ikke med Rette har kunnet anlægge deres Liv paa, at den Stilling, de gik ind til i Statsbanerne, var af en saadan Art, at de ikke kunde afskediges, idet der i dette, at de er løst ansatte, simpelthen ligger, at de kan afskediges med meget kort Frist. Altsaa, vi fra vor Side mener, at det løst ansatte Personale her maa dele Kaar med private Erhvervsvirksomheders Arbejdere, som jo desværre maa opsiges, naar Virksomheden ikke mere har Brug for dem. De Ændringsforslag, der er stillet af Ministeren og tiltraadt af Venstre, som kun tager Sigte paa disse Arbejdere, kan altsaa vi give vor Tilslutning.

Tilbage bliver saa Ændringsforslagene Nr. 12, 17, 21, 23, 26, 33 og 39. Disse Ændringsforslag vedrører, maa jeg i hvert Tilfælde antage, i højere eller mindre Grad fast ansatte Tjenestemænd, og dér er det, vi fra vor Side mener, der i høj Grad maa gøres Forskel paa, om det drejer sig om løst ansatte eller om fast ansatte, idet de fast ansatte jo er gaaet ind i Etaten ud fra den Forventning, at de nu var i en Stilling, der kunde vare hele Livet ud. De er vel ogsaa i ikke faa Tilfælde gaaet ind med en lille Begyndelsesløn, en Løn, som naturligvis, for saa vidt de har været der nogenlunde længe, efterhaanden er steget, modsat de løst ansatte, som formentlig straks gaar ind i Tjenesten med den fulde Løn, som der nu en Gang gives til Folk ansatte i de paagældende Stillinger. Jeg maa altsaa alene ud fra dette Synspunkt: at de er begyndt med en lavere Løn, end de senere har faaet, se et Moment af ikke uvæsentlig Betydning.

Men, som sagt, endnu mere Vægt lægger jeg paa, at de paagældende med Rette har kunnet tage den Stilling, de i sin Tid gik ind i, under den Forudsætning, at for saa vidt de opfyldte deres Forpligtelser overfor den Etat, de skulde tjene, kunde de vente, at det var en Livsstilling. Hvis man nu overfor dem vil sige: Ja, vi maa erkende — og det tror jeg man maa —, at vi i det hele taget har taget for mange paa et vist

Tidspunkt — og det er jo da ganske absolut den paagældende Administrations Fejl —, og yderligere har Forholdene nu udviklet sig saaledes, at vi ikke har Brug for saa mange — og det behøver ikke at være Administrationens Fejl —, og under disse Forhold maa vi forbeholde os vor Frihed til at afskedige dem af jer, vi ikke har Brug for —, saa er det en Betragtning af en saadan Art, at mit Parti ikke kan give den sin Tilslutning. Vi mener, ikke mindst under Hensyn til hele den vanskelige Erhvervssituation, hvori vi befinder os, hvor det f. Eks. for en Kontorist eller en Skriver jo næsten vil være praktisk umuligt at finde Arbejde i det private Erhverv, at hvis vi driver Menesker af den Kategori ud i Arbejdsløsheden, stiller vi dem paa en ganske overordentlig ulykkelig Maade. Og selv om private Virksomheder vel nok vilde afskedige disse under Forhold som de nuværende for at faa Virksomheden til saa nogenlunde at løbe rundt, mener vi ikke, Staten i denne Forbindelse kan sidestilles med de private, alene af den Grund, at enhver, som faar en Stilling i de private Erhverv, jo ved, at det er ikke noget, han med fuldkommen Sikkerhed kan regne med for hele Livet, han maa erkende, at her kan han kun regne med Ansættelsen, for saa vidt den paagældende Virksomhed kan bære Udgiften, hvorimod Personer, som tager Ansættelse i Statens Tjeneste, hidtil sikkert — og med Rette — har regnet med at kunne bevare denne Stilling til deres Livs Ende, for saa vidt de passer det Arbejde, de er sat til at passe.

Ud fra disse Betragtninger er det altsaa, vi maa stille disse to Ting op imod hinanden: paa den ene Side det forretningsmæssige, som naturligvis maa opfordre til kun at have dem, man har Brug for, og paa den anden Side det moralske, som efter vor Mening vejer saa stærkt, at vi maa stille os paa det Standpunkt, at vi ikke kan gaa med til Ændringsforslag, om hvilke man kan antage, at Følgen af deres Gennemførelse vil blive, at fast ansatte Personer afskediges. Jeg vil gerne for ikke at glemme det slaa fast her paa dette Tidspunkt, at ved fast ansatte forstaaer jeg i snævrere Forstand egentlige Tjenestemænd, saadanne, som altsaa falder ind under Tjenestemandsløven.

Nu er der jo en Mulighed for, at Vedtagelsen af Ændringsforslagene Nr. 12, 17, 21, 23, 26, 33 og 39 ikke vil medføre det, vi befrygter: at der vil blive afskediget Personale. Hvis dette skulde være Tilfældet, kan vor Stilling til Ændringsforslagene fornuftigvis blive ændret derved, og det er derfor rimeligt, at vi fra vor Side imødeser